

Ani labuť ani Lůna
oblaky neoře;
lěč to bílá kaple stojí
na vysoké hoře.

Na tu horu za svítání
dívka putovala,
na práh klekla, ruce spjala,
smutně zaplakala.

Pro mne ach dívčina krásná,
pro mne se nesouží,
dej jí, panno, hvězdo čistá,
po kom ona touží.

Z temna lesa žežhulička
zakukala, zaplakala
pod Karlovým Tejnem:
„Karlův Tejne, pevný hrade,
památníku reka zpustlý,
slávy stíne, slávy hrobko,
zašlá hvězdo, zhaslé slunce;
ó jak stojíš pustý, pustý! -
Karlův Tejne! - Karlův Tejne! -“